LAIA **LÓPEZ**

Strawberry Moon

La filla de la Lluna

fanbooks

LAIA **LÓPEZ**

Strawberry Moon

La filla de la Lluna

fanbooks

Fanbooks

Títol original: *Strawberry Moon. La hija de la Luna*
© del text i de les il·lustracions: Laia López, 2019
© de l'adaptació i traducció: Paula Vidal, 2019
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A, 2019
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat

Primera edició: novembre del 2019
ISBN: 978-84-17515-61-4
Dipòsit legal: B. 20.326-2019
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

L'Eiden llegia un llibre d'arquitectura assegut a la barra del cafè Ondina, el seu indret preferit. La seva germana Liv treballava allà i ell aprofitava per passar-s'hi quan no tenia classe. Sempre havien estat molt units i ara ella ajudava l'Eiden a pagar la universitat amb el sou d'encarregada del local. El noi s'estava prenent molt seriosament la seva formació, així que a la Liv no li feia res destinar part dels seus estalvis a pagar els estudis del seu germà.

En aquell moment l'Eiden subratllava amb fluorescent blau pràcticament tot el que llegia.

–Em sembla que encara hi ha una mica de blanc al teu llibre –va dir la Liv, burleta–. Allà, en el segon paràgraf de la pàgina 57, ho veus? T'has deixat una frase sencera sense subratllar.

A la Liv li encantava prendre el pèl al seu germà petit.

–És que tot això és molt interessant –es va justificar ell.

Somiava arribar a ser un arquitecte important algun dia, un dels millors del món, però per aconseguir-ho necessitava dedicar moltes hores d'estudi a la seva passió. A la Liv l'amoïnava una mica que el seu germà

Ondina
cafe
FSHH...
EM SEMBLA QUE ENCARA HI HA UNA MICA DE BLANC AL TEU LLIBRE
LIFE
Supre
DEIXA'M VIURE

PER QUÈ EM MIRA TAN FIXAMENT?
TINC ALGUNA COSA A LA CARA?
QUÈ LI PASSA?

estigués tan compromès amb la universitat que la seva vida social quedés al marge, així que va contraatacar:

–El que hauries de fer, amb aquest dia que fa, és sortir d'aquí i anar a prendre el sol. No em puc creure que aquesta llauna de cinc-centes pàgines sigui més interessant que... –la Liv va donar una ullada per damunt de l'Eiden–, que la noia que tot just acaba d'arribar al cafè, per exemple.

Una noia baixeta i rossa acabava d'entrar al local. Observava el seu voltant amb curiositat, com si estigués estudiant cada detall de la cafeteria. Llavors, la seva mirada es va creuar amb la de l'Eiden i el va observar de fit a fit, sense dissimular. El noi va envermellir, visiblement torbat. Per quin motiu aquella desconeguda no li treia els ulls de sobre? Hi havia alguna cosa magnètica a la seva mirada; era tan intensa que el noi es va sentir lleument marejat. Van continuar mirant-se als ulls fins que l'Illa i en Lluc, els cambrers del cafè Ondina, van anar a saludar-la.

Què acabava de passar? De cop i volta sentia moltíssima curiositat per descobrir qui era aquella noia tan estranya.

La Liv va deixar anar una rialla maliciosa.

–Ja veig que també t'interessen altres coses a banda de l'arquitectura, eh? Va, doncs aixeca't i ves a parlar-li: es veu d'una hora lluny que és nova al campus i segur que està desitjant fer amics –el va animar.

L'Eiden va mirar la Liv amb cara d'ensurt. De cap manera pensava fer-li cas: les orelles li coïen de vergonya només d'imaginar-se a ell mateix apropant-se a aquella noia per parlar-li. El noi era molt tímid, encara que la seva germana el burxés no s'atreviria mai a fer el primer pas.

Així doncs, es va quedar assegut al tamboret, observant l'escena

dissimuladament. En Lluc i l'Illa estaven saludant de manera efusiva la noia nova. Pel que semblava sí que tenia amics, va pensar una mica desencisat, però de què els devia conèixer? Tant en Lluc com l'Illa eren més grans que aquella noia i no vivien al campus, sinó en un petit apartament; l'Eiden hi havia anat una vegada amb la seva germana.

Tot just després de saludar la noia nova, l'Illa va treure's el davantal i es va dirigir alegrement cap a la germana de l'Eiden:

–Liv, aprofitarem la nostra hora lliure per ensenyar-li el campus a la Diana, d'acord?

–Cap problema –va respondre ella–. Passeu-vos-ho bé!

L'Eiden se sentia extasiat. D-I-A-N-A. El seu nom era bonic: no podia ser d'una altra manera.

Es va quedar plantat com un estaquirot contemplant el lloc on, fins feia uns segons, hi havia la Diana i els dos cambrers, que acabaven d'escapolir-se per la porta del cafè.

–El teu pla és seguir embadalit tot el dia per una noia que ni tan sols coneixes? –el va punxar la seva germana, reprimint el riure.

Les galtes de l'Eiden van envermellir a l'instant.

–No estic embadalit –va mentir.

Era conscient que la Liv l'estava observant atentament, així que va fer un esforç per submergir-se de nou en el llibre que estava llegint. De sobte, les estructures de ciment ja no li semblaven tan interessants com abans.